

bejdsløsheds-kasserne og overfor vore arbejds-løse, men man har ved dette Forslag fuldstændig frataget Arbejdsløsheds-kasserne deres Selvstyre og i det hele taget Retten til at tale med eller i alt Fald til at øve nogen Indflydelse paa Afgørelsen. Det hele afgøres efter Loven af Arbejdsdirektøren. Det forekommer mig, at Arbejdsdirektøren efter dette Forslag har faaet en Stilling, som selv Hr. Mussolini kunde misunde ham. Nu kunde det naturligvis være en Trøst, at med Hensyn til Arbejdsanvisningen gaar det ikke bedre. Der foreslaas jo, at der skal oprettes et Arbejdsanvisningskontor for hver Kommune. Udgifterne skal udredes af Amtskommunerne, men disse Kommuner har ikke den fjerneste Indflydelse paa Ordningen af disse Kontorer eller paa Udnævnelser af Kontorbestyrere. Det hedder i § 2: „Kontorets Arbejde ledes af en Kontorbestyrer, der ansættes af Indenrigsministeren efter Indstilling af Direktøren for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen“. Vær saa god! I derude i Kommunerne har at betale det hele, men nogen Indflydelse paa dette Kontor skal I ikke have, den skal ligge hos Arbejdsdirektøren og Indenrigsministeren, I har bare at betale. Og saaledes gaar det hele Vejen, hele Loven igennem. I § 4, Stykke 9, hedder det: „Saa fremt en anerkendt Arbejdsløshedskasse udviser Forsømmelighed med Hensyn til at tilstille Arbejdsanvisningskontoret de foran foreskrevne Til- og Afmeldinger af arbejdsledige, skal Indenrigsministeren være berettiget til paa Grundlag af Indstilling fra Direktøren at nedsette Kassens Statstilskud for det paagældende Regnskabsaar og til i Gentagelsestilfælde eller under særligt skærpende Omstændigheder at lade Tilskuddet bortfalde.“ Arbejdsløshedsnævnet har intet som helst at sige dertil. Her er Direktøren blevet Dommer, Under- og Landsret, Indenrigsministeren er Højesteret, og dermed færdig. I § 11, 2det Stykke, hedder det: „Svig mod Kassen medfører Tab af Medlemsretten, hvilket ogsaa gælder Overtrædelse af de i foranstaaende Stykke indeholdte Bestemmelser, for saa vidt Direktøren træffer Beslutning herom. Mister et Medlem af de nævnte Grunde sin Medlemsret, kan den kun generhverves med Direktørens Samtykke“. Hittil har Kasserne hvilet paa Selvstyre, man har anerkendt dette Selvstyre gennem de 20 Aar, der er gaaet. Nu er det Direktøren, der bestemmer, om et Medlem skal smides ud af Kassen, og om han kan optages i Kassen igen. Ifølge § 12, 2det Stykke, kan Direktøren fuldstændig diktere, hvilket Kontingent Kasserne skal

opkræve, om der skal paalignes ekstra Bidrag o. s. v., og jeg vil indrømme, at det er i en vis Overensstemmelse med den Stilling, Direktøren faar.

I den tidligere Lov hed det: Direktøren udnævnes af Kongen for 6 Aar ad Gangen, nu hedder det bare: Direktøren udnævnes af Kongen; jeg kan ikke forstaa det paa anden Maade end, at Direktøren dermed er udnævnt for Livstid og uantastet, saa længe han lever, kan diktere og dirigere Arbejdsløsheds-kasserne. Jeg vil henstille det den højterede Indenrigsminister allerede under Forhandlingen her at gøre klart, om den Ordning, man her har foreslaaet, er et Ultimatum, det vil sikkert være af Betydning for Forhandlingerne i Udvalget. Jeg tror ikke, det lader sig gøre først at lade Arbejdsløsheds-kasserne betale $\frac{2}{3}$ af de Beløb, der skaffes til Veje til Arbejdsløsheds-understøttelse, og derefter ganske ensidigt lade andre bestemme Forretningsgangen og i det hele taget, hvad der skal ske indenfor Kasserne.

Om Tilskudsfordelingen udtalte den højterede Indenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at ud fra et demokratisk Princip skulde man give mere til dem, der havde den lave Løn, og mindre til dem, der havde den høje Løn. Jeg har vel ikke Lov til at gaa ud fra, at Venstre ved at give dem med den lave Løn det store Tilskud har tænkt, at det skulde bevirke, at Ryggen paa dem blev rankere, saa at de ogsaa kunde komme frem og faa noget højere Løn, men det kunde næsten se saadan ud. Jeg vil hævde, ligesom det ogsaa blev hævdet i 1907, at det er en Forsikring, der her er Tale om, Staten skal afholde sig fra at blande sig i Lønforholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver. De Udtalelser, der er fremkommet, vilde have været rigtige, hvis Staten ganske ubegrænset havde ladet dem med den højere Løn forsikre sig til den Takst, de havde Lyst til; men det er der i 1907 meget rigtigt sat Grænser for, der er sat en Maksimumsgrænse og en Minimumsgrænse, man kan ikke forsikre sig for mere end 3 Kr. pr. Dag, og der er et vist Beløb, hvorunder man ikke kan komme; indenfor de Beløb kan enhver Arbejder tegne sig, saaledes som han mener at have Raad til, og saaledes som man indenfor Erhvervet mener, det er nødvendigt at gøre det af Hensyn til Arbejdsløsheden, og saa giver Staten sit Bidrag, der er ens, hvad enten man tegner sig for 3 Kr. eller for 2 Kr., det er en Sag, man overlader til vedkommende selv, her gælder Forsikringsprincippet, og jeg gør opmærksom paa,